

hørerne. Men efterhaanden begyndte man at lytte. Hvad var det? Manden talte jo om Politik, om Statskupet og Frihedsbevægelsernes Undertrykkelse . . .

Der blev Uro i Salen. Man saae med ængstelige Blikke hen paa Ministeren og derfra op paa den myndige Ordstyrer, der da ogsaa havde rejst sig med Haanden om Klokken, parat til at skride ind.

I det samme snoede Væveren kattesmidigt sin Tale ind paa det foreliggende Emne: Forestillingen om det hinsidige Liv og de evige Helvedsstraffe.

Men næppe havde Forskrækkelsen sat sig, og Ordstyreren igen taget Plads paa sin Stol, før han atter var paa forbudne Veje. Han gav sig til at tale om Smaafolks Alderdomsforsørgelse, om Almuens Undervisning og det forældede Fattigvæsen.

Forstander Sejling ringede kraftigt med sin Klokke.

„Jeg maa gøre Taleren opmærksom paa, at han skal holde sig strengt til den Sag, der ligger for. Navnlig er al Indblanding af Politik absolut forbudt,“ sagde han. Og under Forsamlingens lydelige Tilslutning tilføjede han bistert: „Dette er ikke nogen Krostuediskussion men en Forhandling om aandelige Ting.“

„Jeg be'r saa saa meget om Forladelse,“ sagde Væveren med sin allersagtmodigste Stemme: „Jeg mente bare, at det vel kunde gaa an i den Forbindelse at berøre Ting, som dog ligger os alle paa Hjertet . . . besynderligt idag, da vi jo har den grumme store Ære at se en saa højtstaaendes Mand som en Minister her i vor Forsamling. For se, angaaendes det evige Liv hinsides —“ vedblev han med hævet Stemme, da Ordstyreren igen gjorde Mine til at bruge Klokken — „ja saa mener jeg nu, at Vorherre nok sørger for det. Men Livet her paa Jorden har vi vel selv nogen Forpligtelse til at tage Vare paa.“

„Afslutning! — Afslutning!“ raabte et Par ophidsede Stemmer.

Men uden at agte paa Forsamlingens stedse utaal-